

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobce: **Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**
sídlem Cejl 866/50a, 602 00 Brno
zastoupený advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph. D.
sídlem Štěpánská 640/45, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha

za účasti: **1) Ředitelství silnic a dálnic s. p.**
sídlem Na Pankráci 546/56, 145 05 Praha
zastoupené advokátem JUDr. Martinem Janouškem
sídlem Na Pankráci 1683/127, 140 00 Praha 4

2) "VODA Z TETČIC z.s."
sídlem Hybešova 178, 664 17 Tetčice

3) Krajina Dluhonice, z. s.
sídlem U Zbrojnice 46/3, 750 02 Přerov

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 30. 10. 2023, č. j. MD-39086/2022-930/47,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 8. 12. 2023 domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2023, č. j. MD-39086/2022-930/47, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, Odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 30. 9. 2021, č. j. KUOK 98365/2021, jímž byla povolena stavba „Dálnice D1, stavba 0136 Říkovice – Přerov“.
2. Napadené rozhodnutí se týká povolení celkem 4 stavebních objektů – SO 116 (Přeložka silnice I/55 v Přerově-Předmostí), SO 172 (Provizorní úprava připojení SO 172 stavby 0137), SO 226 (Prodloužení stávajícího mostu na silnici I/55) a SO 705 (Protihluková stěna v prostoru MÚK Přerov-sever, část 2). Tyto stavební objekty jsou součástí dálnice D0136.

I. Žalobní body

3. Žalobce vymezil v žalobě 5 žalobních bodů, které následně rozvíjí.
A. Absence vypořádání vyjádření žalobce ze dne 16. 10. 2023
4. Prvním žalobním bodem žalobce vytkl žalovanému absenci vypořádání jejího vyjádření ze dne 16. 10. 2023, kterým se žalovaný nesprávně nezabýval pro domnělou opožděnost. Jeho rozhodnutí tak podle názoru žalobce trpí nepřezkoumatelností.
5. K tomuto žalobnímu bodu žalobce uvedl, že žalovaný svým sdělením ze dne 21. 9. 2023, č. j. MD-39086/2022-930/43, které bylo na jeho úřední desce vyvěšené dne 22. 9. 2023, oznámil doplnění spisu o nové podklady, k nimž se účastníci řízení mohli vyjádřit do 5 pracovních dní od jeho doručení. Této možnosti žalovaný využil a zaslal jej žalovanému dne 16. 10. 2023. Žalovaný jej však dle žalobce nesprávně posoudil jako opožděné, opírajíce se o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 2 As 60/2014 – 18. Lhůta pro vyjádření totiž podle žalovaného skončila dne 13. 10. 2023, neboť sdělení bylo doručeno vyhláškou v sobotu 7. 10. 2023, tj. 15. dnem od vyvěšení. Žalobce s tímto názorem nesouhlasil a odkázal se na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2022, č. j. 4 Afs 264/2018-85, podle kterého, má-li připadnout poslední den vyvěšení veřejné vyhlášky na den pracovního klidu, skončí doba vyvěšení až nejbližším následujícím pracovním dnem. Ten by v případě žalobce připadl až na pondělí 9. 10. 2023 a jeho vyjádření by tak bylo včasné.
6. Žalobce považoval toto své vyjádření za zásadní, neboť se dotýká i dalších žalobních bodů, které na jeho obsah odkazují. Bez ohledu na opožděnost se vyjádřením měl žalovaný zabývat i s ohledem na skutečnost, že bylo zasláno 14 dní před vydáním napadeného rozhodnutí,

žalovaný měl tedy dostatek času se s ním seznámit a řádně se k němu vyjádřit. Pokud tak neučinil, jedná se o vadu napadeného rozhodnutí.

B. Rozpor ustanovení § 23a zák. č. 100/2001 Sb. se směrnicí EIA

7. Druhým žalobním bodem je rozpor ustanovení § 23a zákona č. 256/2016 Sb. se směrnicí EIA po novelizaci k 19. 11. 2021 [pozn. soudu – žalobcem patrně myšlen § 23a zák. č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (dále „zákon o EIA“), který byl vložen do zákona o EIA zákonnou novelou č. 256/2016 Sb.]
8. Žalobce uvedl, že v rámci odvolání upozornil na rozpor ust. § 23a zákona o EIA se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU ze dne 13. prosince 2011 o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (dále jen „směrnice EIA“), když podle jeho názoru bylo pro obchvat Přerova dálnicí D0136 vydání závazného stanoviska EIA ze dne 30. 11. 2016 podle § 23a zákona o EIA a podle nařízení vlády č. 283/2016 Sb. nezákonné, neboť jde o rozpor s účelem citovaného zákona o efektivní účasti dotčené veřejnosti, která se nemohla účastnit nového procesu EIA pro tuto stavbu, resp. nemohla se účastnit rozhodování o vydání tohoto závazného stanoviska EIA a především se směrnicí EIA.
9. Podle žalobce je nezbytné předložit Soudnímu dvoru EU k přezkoumání souladu zákona se směrnicí EIA.
10. Žalobce připomněl, že od 20. 11. 2021 platí změna § 23a odst. 3 zákona o EIA, kdy byla doplněna do tohoto ustanovení věta, že stanovisko EIA musí být platné v době vydání rozhodnutí v navazujících řízeních v prvním stupni. Navrhl, aby krajský soud předložil Ústavnímu soudu návrh na zrušení tohoto ustanovení k přezkumu, zda toto ustanovení je v souladu s Ústavou a dále také k SDEU k přezkumu, zda toto ustanovení je v souladu se směrnicí EIA.

C. Neuložení dvou nových požadavků do koordinovaného závazného stanoviska Magistrátu města Přerova a nezahrnutí jednoho uloženého požadavku a změny jiného uloženého požadavku do rozhodnutí žalovaného

11. Žalobce zrekapituloval, že v rámci svého odvolání požádal o přezkum závazného stanoviska Magistrátu města Přerova ze dne 26. 10. 2020, č. j. MMPř/204197/2020/STAV/ZP/Tes a upozornil dále žalovaného, že podmínka č. 30 napadeného stavebního povolení neobsahuje poslední ze 6 požadavků na ochranu krajinného rázu. Se žádostí o přezkum taktéž navrhl změnit 1 požadavek a nově uložit 2 nové požadavky.
12. Krajský úřad v Olomouci (dále „KUOK“) reagoval na jeho odvolací důvody sdělením ze dne 9. 2. 2023, č. j. KUOK 21545/2023, ve kterém se odkázal na přezkum koordinovaného stanoviska KUOK ze dne 11. 1. 2022, č. j. KUOK 126579/2021, kterým změnil koordinované závazné stanovisko Magistrátu města Přerova, kdy část koordinovaného závazného stanoviska na ochranu ovzduší doplnil o nové odůvodnění a v části ochrany pozemních komunikací jej doplnil o nový výrok zrušením bodů 8. a 9. koordinovaného stanoviska a doplnil jej o nové odůvodnění. Žalobce s výsledkem přezkumu nesouhlasil.
13. Podanou žalobou žalobce žalovanému vytkl, že nezahrnul 1 (poslední) požadavek koordinovaného závazného stanoviska Magistrátu města Přerova ke zmírnění zásahu do krajinného rázu do prvostupňového, popř. napadeného, rozhodnutí.

14. Stejně tak vytkl žalovanému, že do napadeného rozhodnutí nepromítl změnu uložené podmínky č. 30g) stavebního povolení na základě přezkumného stanoviska KUOK (změna bodu 9.).
15. V neposlední řadě žalobce vytkl žalovanému neuložení dvou jím navrhovaných nových požadavků do koordinovaného závazného stanoviska Magistrátu města Přerova ze dne 26. 10. 2020, č. j. MMPR/204197/2020/STAV/ZP/Tes navzdory výsledku jeho přezkumu stanoviskem KUOK ze dne 11. 1. 2022, č. j. KUOK 126579/2021, a ani přímo do rozhodnutí žalovaného.
16. Žalobce nesouhlasí s výsledkem přezkumu. Podle KUOK nelze uložit žalobcem navrhovaná opatření týkající se vysazování dřevin, neboť projekt Vegetačních úprav není stavebním objektem, když bude součástí správního řízení o kácení mimolesních dřevin podle § 8 a § 9 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody“). K požadavku na vysazení nepravidelných shluků dřevin uvedl, že o prostorových podmínkách se také rozhoduje v citovaném řízení o kácení mimolesních dřevin. A konečně, k požadavku vysazení nových dřevin uvedl, že jde o nadbytečné opatření, neboť všechny podmínky musejí být splněny do kolaudace a zprovoznění stavby.
17. Podle žalobce SO 801 Vegetační úpravy, tedy projekt Vegetačních úprav, není podkladem pro řízení o kácení mimolesních dřevin, ale je jím SO 804 Náhradní výsadba. Ačkoliv SO 801 není stavebním objektem, nesouvisí nijak s řízením o kácení mimolesních dřevin a s ukládáním náhradní výsadby. Stejně tak nesouhlasil žalobce s tím, že by měl požadavek na vytvoření nepravidelných shluků dřevin směřovat do řízení o kácení mimolesních dřevin.
18. To, že výsadba musí být hotova do kolaudačního souhlasu, je sice pravda, avšak z časových souvislostí je nutné požadovat, aby výsadba byla hotova již do zprovoznění dálnice (zkušebním provozem nebo předčasným užíváním).

D. Neuložení dvou nových požadavků do závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Olomouckého kraje ze dne 24. 4. 2017, č. j. KHSOC/06978/2017/PR/HOK, ve znění ze dne 26. 10. 2020, č. j. KHSOC/40563/2020/PR/HOK, navzdory výsledku jeho přezkumu stanoviskem Ministerstva zdravotnictví ze dne 3. 2. 2023, č. j. MZDR 37795/2022-5/OVZ a ani přímo do rozhodnutí žalovaného a nezahrnutí dvou již uložených požadavků do rozhodnutí žalovaného
19. V rámci čtvrtého žalobního bodu žalobce brojil proti neuložení dvou nových požadavků do závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Olomouckého kraje podle jeho návrhu ke zmírnění zásahu do veřejného zdraví intenzitami hluku během výstavby 4 stavebních objektů a během zkušebního provozu. Podle názoru žalobce nic nebránilo tomu, aby navržené požadavky byly převzaty do rozhodnutí. Odkázal se přitom na judikaturu krajského soudu, jakož i související judikaturu správních soudů včetně judikatury Nejvyššího správního soudu.
20. Dále brojil proti nezahrnutí 2 uložených požadavků závazného stanoviska KHS do podmínky č. 25 stavebního povolení, ačkoliv jsou součástí výroku závazného stanoviska. Bylo povinností je promítnout i do napadeného rozhodnutí ve smyslu rozsudku krajského soudu ze dne 20. 10. 2020, č. j. 38 A 6/2020-230.
21. Žalobce nesouhlasil s názorem ministerstva zdravotnictví a žalovaného, kteří nezahrnutí dvou požadavků do stavebního povolení považovali za správné, neboť pitná voda se povolených čtyř stavebních objektů netýká a šlo by pouze o formalismus. Žalobce se však

domnívá, že jde o irelevantní argumentaci, neboť oba požadavky byly platnou součástí výroku závazného stanoviska KHS. Tento postup považoval žalobce za rozporný s § 149 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“), jakož i judikaturou správních soudů.

E. Absence aktuální rozptylové studie a aktuální studie o posouzení vlivu imisí na veřejné zdraví v rámci přezkumu závazného stanoviska EIA ze dne 30. 11. 2016, č. j. 63946/ENV/16, ve znění ze dne 30. 12. 2020, č. j. MZP/2020/430/981 a nezahrnutí osmi již uložených požadavků do rozhodnutí žalovaného

22. Žalobce uplatnil dále žalobní námitku týkající se nezajištění nového přezkumu závazného stanoviska EIA ze dne 30. 11. 2016, v pozdějších zněních, ačkoliv žalobce o jeho přezkum požádal ve svém vyjádření. Žalobce dále brojil proti nevypracování nové rozptylové studie a nové studie o posouzení vlivů imisí na veřejné zdraví, kdy jeho žádost o její provedení byla zamítnuta.
23. Podle žalobce bylo nutné zpracovat novou rozptylovou studii za situace zpřísnění ročního imisního limitu u PM_{2,5} a také PM₁₀ a NO₂ a po zavedení nové metodiky od roku 2018 na výpočet znovuzvřených prachových částic automobilovou dopravou. Žalobce označil za překonaný rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2022, č. j. 10 As 236/2022-82, který zamítl námitky žalobce o nedostacích stávajících studií jako podkladu pro vydání závazného stanoviska EIA ze dne 30. 11. 2016. Argumentace žalobce totiž podle něj v uvedeném řízení směřovala jiným směrem, takže kritéria pro řízení o změně územního rozhodnutí nelze použít na kritéria pro řízení stavební. Žalobce dále v žalobě obsáhle rekapituloval své námitky v tomto směru uplatněné v rozkladovém řízení a dále obsáhle polemizoval se závěry vyslovenými v citovaném rozsudku NSS ze dne 12. 12. 2022.
24. Žalobce dále uvedl, že žalovaný postupoval nesprávně i v tom, že na jeho žádost ve vyjádření k novým podkladům ze dne 16. 10. 2023 o zajištění přezkumu závazného stanoviska EIA ze dne 30. 11. 2016, ve znění ze dne 30. 12. 2020, a zamítavého stanoviska ministra životního prostředí ze dne 15. 6. 2023 správně nereagoval, čímž způsobil vadu svého rozhodnutí, která znamená jeho zrušení. Postupem žalovaného došlo podle žalobce k porušení práva žalobce na správnost a zákonnost rozhodování a k porušení účelu zákona o EIA.
25. V neposlední řadě žalobce brojil proti nezahrnutí 8 uložených požadavků závazného stanoviska EIA pro fázi přípravy.

II. Vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení, replika žalobce

26. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil, odkázal se na napadené rozhodnutí a navrhl její zamítnutí. Žalovaný setrval na svém názoru, že vyjádření žalobce ze dne 16. 10. 2023 bylo opožděné, přesto odkázal na napadené rozhodnutí, v němž veškeré námitky vypořádal. K druhé žalobní námitce, tj. rozporu § 23a zákona o EIA se Směrnicí EIA, jakož i jeho protiústavnosti, se žalovaný odkázal na nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 20. 12. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 7/23. Ve vztahu ke třetí žalobní námitce týkající se koordinovaného závazného stanoviska Magistrátu města Přerova se žalovaný odkázal na koordinované závazné stanovisko KUOK č. j. KUOK 21545/2023 ze dne 9. 2. 2023, se kterým je napadené rozhodnutí v souladu. Ke čtvrté žalobní námitce se žalovaný odkázal na potvrzující závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 3. 2. 2023, č. j. MZDR 37795/2022-5/OVZ, ze kterého vyplývá, z jakých důvodů nebyly převzaty 2 požadavky týkající se pitné vody do napadeného rozhodnutí. Stejně tak z potvrzujícího stanoviska vyplývá, proč nebyly

zahrnutý žalobcem navržené požadavky týkající se monitoringu hluku. Ve vztahu k poslední žalobní námitce žalovaný uvedl, že námitkami žalobce ohledně nedostatků rozptylové studie se zabýval ministr životního prostředí, který potvrdil závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 30. 11. 2016, č. j. 63946/ENV/16, ve znění změny provedené závazným stanoviskem ministra životního prostředí č. j. MZP/2020/430/981. Přičemž konstatoval, že zprísnění limitu PM_{2,5} od 1. 1. 2020 nemá vliv na platnost prioritního stanoviska EIA a současně, že provedené posouzení vlivů imisí na veřejné zdraví vycházelo ze směrnicových hodnot dle WHO, které se neváží na zákonné limity. Při zpracování rozptylové studie byly brány přírůstky dopravních intenzit s výhledem pro rok 2040. Žalovaný přitom připomněl, že z posouzení vyplynulo, že realizací záměru dojde ke snížení expozice obyvatel centura města Přerova v důsledku odklonu dopravy. Nutnost nové studie je ze stejných důvodů nedůvodná, neboť směrnicové hodnoty WHO byly nižší, než činí zákonné limity.

27. Z osob zúčastněných na řízení se vyjádřilo pouze Ředitelství silnic a dálnic s. p. (dále „ŘSD“). Předně uvedlo, že napadené rozhodnutí dle jeho názoru bylo vydáno procesně správným způsobem, neobsahuje žádné vady, které by zakládaly nezákonnost, nepřezkoumatelnost či nesprávnost. Nesouhlasilo ani s názorem žalobce, že by stavební záměr měl působit negativně na životní prostředí, naopak poukázalo, že z provedených analýz a studií plyne opak. Dále poukázalo na to, že dosavadní stav ovzduší města Přerova je zatížen lokální dopravou, zahájením provozu dálnice dojde podle jeho názoru k výraznému zlepšení čistoty ovzduší v dotčeném území. Jednání žalobce označilo za obstrukční i s ohledem na další podané žaloby týkající se jiných záměrů.
28. K prvnímu žalobnímu bodu, absenci vypořádání vyjádření žalobce, uvedlo ŘSD, že vyjádření žalobce vypořádáno bylo. Poukázalo přitom na délku řízení, během něhož žalobce učinil mnoho podání, které však obsahují obdobnou argumentaci. K druhému žalobnímu bodu se ŘSD shodně jako žalovaný odkázalo na nálezu Ústavního soudu ze dne 20. 12. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 7/23, který dospěl k tomu, že § 23a zákona o EIA je ústavně-konformním. Stran třetí žalobní námitky týkající se nezahrnutí požadavků vyplývajících z koordinovaného závazného stanoviska Magistrátu města Přerova ŘSD uvedlo, že stanovené podmínky byly do rozhodnutí promítnuty. Změna části 9. koordinovaného závazného stanoviska spočívá v tom, že namísto dříve stanovených podmínek, příslušný silniční a správní úřad souhlasí se stavbou bez dalšího, tedy nejsou zde stanoveny žádné další podmínky, které by měly být promítnuty do výrokové části rozhodnutí. Pokud jde o dva požadavky, ve kterých žalobce požaduje výsadbu nepravidelných shluků dřevin a zajištění zvýšené péče o jejich existenci v okolí, je nutno konstatovat, že námitka žalobce, uvedená rovněž v odvolání, je pouze obecného charakteru. Nadto správní orgány nejsou povinny přejímat požadavky odvolatele, resp. účastníků řízení, do výroku svých rozhodnutí. Na zahrnutí požadavků žalobce do rozhodnutí tak neměl žalobce žádný nárok. Žalobce neměl žádný právní nárok na zahrnutí dvou jím navrhovaných požadavků týkajících se měření hluku a jeho intenzity na stavbě. Žalovaný tuto námitku žalobce řádně vypořádal v napadeném rozhodnutí (str. 33) s odkazem na přezkum stanoviska KHS Ministerstvem zdravotnictví. Stran nezahrnutí dvou podmínek týkajících se pitné vody se ŘSD odkázalo na stanovisko Ministerstva zdravotnictví, které uvedlo, že stavební povolení se netýká žádných přeložek vodovodů. Ve vztahu k požadavku na novou rozptylovou studii a studii o posouzení vlivu imisí ze stavby na veřejné zdraví odkázala osoba zúčastněná na řízení na žalobcem citovanou prejudikaturu, zejm. rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2022, č. j. 10 As

236/2022-82 a má za to, že zpracování nové rozptylové studie nebylo zapotřebí. Studie byly zpracovány. Stran neuložení 8 požadavků pro fázi přípravy ŘSD připomnělo, že tyto podmínky byly součástí územního rozhodnutí.

29. Žalobce v replice ze dne 12. 3. 2024 uvedl, že krajský soud se již nemusí s ohledem na nález Ústavního soudu bodem č. 2 žaloby (podrobně) zabývat. Dále setrval na uplatněných žalobních bodech. Zdůraznil, že ve výroku rozhodnutí žalovaného měla být promítnuta změna bodu 9. KZS dle stanoviska KUOK, což způsobuje závažnou vadu tohoto rozhodnutí. Stejně tak měl žalovaný převzít i poslední požadavek na ochranu krajinného rázu. Návrh žalobce na uložení dvou nových požadavků ke zmírnění zásahu dálnice na krajinný ráz, což je předmět činnosti žalobce dle jeho stanov, nepředstavuje nic nereálného, neuskutečnitelného či nelogického, co by se zájmů ochrany životního prostředí, resp. přírody a krajiny, netýkalo. Žalovaný ani KUOK nedoložili žádnou věcnou, časovou, finanční či technickou nebo právní překážku, proč nebylo možné obě nové podmínky uložit. KUOK tak způsobil vadu svého stanoviska ze dne 11. 1. 2022 a žalovaný vadu svého rozhodnutí, pokud se pečlivým a přezkoumatelným způsobem oběma návrhy nezabývali. Požadavek na přesné zahrnutí požadavku č. 2 stanoviska KHS má oporu ve správním řádě a v judikatuře správních soudů, takže ji žalovaný nemohl ignorovat. Žalobcem navržené požadavky jsou realizovatelné a žalovanému nic nebránilo, aby oba uložil sám mezi podmínky svého rozhodnutí. Žalovaný pochybil, pokud žalobce ve svém vyjádření ze dne 16. 10. 2023 k novým podkladům ve spise odbornými argumenty rozporoval závazné stanovisko EIA i potvrzující stanovisko ministra životního prostředí, neboť dle judikatury měl zajistit nový přezkum i s tímto vyjádřením. Z rozsudku NSS spis. zn. 2 As 43/2015 (viz zmínka na str. 52 žaloby) přitom vyplývá, že správní orgány by měly při svém rozhodování vycházet z aktuálních odborných (vědeckých) podkladů, což se v tomto případě nestalo.

III. Posouzení krajským soudem

30. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
31. Krajský soud připomíná, že žalobce v rámci žalobních bodů namítal mj. protiústavnost zákona č. 413/2021 Sb., kterým byla včleněna do § 23a odst. 3 zákona o EIA poslední věta ve znění „Stanovisko musí být platné v době vydání rozhodnutí v navazujících řízeních v prvním stupni“. Jelikož podepsaný soud v řízení vedeném pod sp. zn. 38 A 6/2022 o žalobě shodného žalobce proti rozhodnutí žalovaného ve věci stavby „R48 Frýdek-Místek, obchvat“ přerušil řízení a předložil Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 23a odst. 3 věta poslední zákona o EIA, kdy tento postup shodně navrhoval v uvedené žalobě tentýž žalobce, přerušil soud nynější řízení do doby rozhodnutí Ústavního soudu o předloženém návrhu; věc byla u Ústavního soudu vedena pod sp. zn. Pl. ÚS 7/23. Ústavní soud o návrhu podepsaného soudu rozhodl svým nálesem ze dne 20. 12. 2023, vyhlášeným ve Sbírce zákonů pod č. 24/2024 Sb., kterým návrh zamítl.

A. Absence vypořádání vyjádření žalobce ze dne 16. 10. 2023

32. V rámci prvního žalobního bodu žalobce vytkl žalovanému absenci vypořádání jeho vyjádření ze dne 16. 10. 2023, kterým žalobce využil svého práva vyjádřit se k nově

doplněným podkladům, o čemž byl vyrozuměn sdělením ze dne 21. 9. 2023, č. j. MD-39086/2022-930/43 (dále „Sdělení“). Napadené rozhodnutí považoval žalobce z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné. Podle žalovaného však své vyjádření uplatnil opožděně, neboť lhůta pro vyjádření uplynula dne 13. 10. 2023.

33. Soud se tedy nejprve zabýval otázkou včasnosti vyjádření žalobce.
34. Mezi účastníky řízení je nesporná skutečnost vyvěšení Sdělení na úřední desce žalovaného dne 22. 9. 2023, stejně tak délka lhůty pro následné vyjádření činící 5 pracovních dnů od jeho doručení. Sporným je však mezi účastníky okamžik doručení předmětného Sdělení.
35. Podle žalobce s ohledem na to, že doba, po kterou mělo být Sdělení vyvěšeno na úřední desce a bylo tak doručeno, tj. 15 dní, skončila v sobotu 7. 10. 2023, mělo k jeho doručení dojít až nejbližší pracovní den, tj. v pondělí 9. 10. 2023. Jeho vyjádření ze dne 16. 10. 2023 tak bylo včasné. Naopak podle žalovaného má 15denní doba od vyvěšení charakter doby, protože skutečnost, že její konec připadá na sobotu, nemá vliv na její uplynutí. Následná lhůta 5 pracovních dnů pro vyjádření tak skončila již 13. 10. 2023 a vyjádření žalobce doručené v pondělí 16. 10. 2023 bylo opožděné.
36. Podle § 25 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř.“), *doručení veřejnou vyhláškou se provede tak, že se písemnost, popřípadě oznámení o možnosti převzít písemnost, vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje; na písemnosti se vyznačí den vyvěšení. Písemnost nebo oznámení se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenou, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost podle věty druhé.*
37. Klíčovou pro posouzení okamžiku doručení je charakter 15denní doby uvedené v poslední větě citovaného ustanovení. Ačkoliv v minulosti panovaly nejasnosti, spornou skutečnost ozřejmil rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2022, č. j. 4 Afs 264/2018-85, na který se odkazoval i žalobce: *„Rozšířený senát nad rámec argumentačně nezbytného dodává, že s ohledem na požadavek právní jistoty, jehož součástí je i zásada, že podobné právní instituty mají být vykládány pokud možno podobně, platí výše uvedené pravidlo i pro doručování veřejnou vyhláškou či vyvěšením na úřední desce (zejm. § 49 odst. 3 daňového řádu, § 25 odst. 2 věta třetí správního řádu, § 42 odst. 4 s. ř. s. a § 50l odst. 1 o. s. ř.). Předchozí judikaturu je tedy třeba interpretovat ve světle nyní vysloveného právního názoru rozšířeného senátu, tedy vždy tak, že doba, po kterou má být příslušný akt vyvěšen na úřední desce nebo jinak zveřejněn, skončí, pokud by měla jejím posledním dnem být sobota, neděle či svátek, až nejbližším následujícím pracovním dnem [viz např. závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, čj. 2 Ao 2/2007-73, č. 1462/2008 Sb. NSS, ve vztahu k vyvěšení opatření obecné povahy na úřední desce; podobně např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 5. 5. 2004, čj. 6 A 100/2002-74, č. 449/2005 Sb. NSS, ve vztahu k doručování rozhodnutí o umístění stavby vyvěšením na úřední desce podle § 42 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), jakož ke stejné otázce rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2007, čj. 1 As 40/2006-74; taktéž viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2016, čj. 6 As 231/2015-44, č. 3474/2016 Sb. NSS ve vztahu k počítání lhůty k podání námitek proti návrhu opatření obecné povahy odvislé od zveřejnění návrhu na úřední desce]. Od takto počítané doby se odvíjejí i právní důsledky doručovaného rozhodnutí (právní moc, běh lhůt k podání opravných prostředků aj.)“*

38. Z citovaného rozsudku je tak zřejmé, že východisko žalovaného nebylo správné, když vycházel z toho, že lhůta pro vyjádření vázaná na okamžik doručení předmětného sdělení uplynula již v pátek 13. 10. 2023. Pokud tedy žalobce zaslal své vyjádření 16. 10. 2023, což žalovaný nesporně, vyjádřil se včas a k jeho vyjádření měl žalovaný přihlížet.
39. Soud se následně zabýval tím, zda absence výslovného vypořádání žalobcova vyjádření měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a činí jej tak nepřezkoumatelným. Žalobce totiž argumentoval, že žalovaný postupoval v rozporu s § 3 a § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále „správní řád“), čímž porušil jeho procesní právo na řádné vypořádání.
40. Úvodem ke vznesené námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí považuje soud za vhodné připomenout konstantní judikaturu správních soudů, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2020, č. j. 1 As 425/2019-28: *„Z ustálené judikatury ovšem taktéž plyne, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a obsáhle ji vyvrátit. Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí zabýval všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33, nebo ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Není tedy povinností soudu se výslovně věnovat každé, byť i jen marginální či pro věc nerelevantní námitce, kterou žalobce vznese ve své žalobě (srov. rovněž nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2015, č. j. 2 As 44/2013-125). Soud zároveň nemusí reagovat na košatou a obsáhlou žalobu stejně košatým a obsáhlým rozsudkem. V opačném případě by u mimořádně rozsáhlých podání bylo velmi obtížné sepsat přezkoumatelný rozsudek (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48).“* Byť se citovaný rozsudek vyjadřuje k přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, není důvodem vztáhnout vyslovené závěry i na rozhodování správních orgánů.
41. Stejně tak soud zdůrazňuje, že ne každá nezákonnost bude důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011 - 82). Tak je tomu podle názoru krajského soudu i v právě projednávaném případě. Ačkoliv, jak bylo vysvětleno výše, se žalovaný nesprávně vypořádal s vyjádřením žalobce, když jej označil za opožděné, nelze přehlížet, že obsah jeho vyjádření nevnesl do věci nové skutečnosti nebo námitky, které by žalovanému nebyly známy již předtím a které by v napadeném rozhodnutí nevypořádal, k čemuž se soud vyjadřuje níže.
42. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce byl v průběhu řízení před správními orgány aktivní, kdy proti prvostupňovému rozhodnutí brojil odvoláním, které následně i doplnil. Jak soud ověřil z předmětného vyjádření, jedná se obsahově spíše o rekapitulaci odvolacích důvodů a samotné vyjádření nepřináší novou argumentaci, na kterou by měl žalovaný specificky reagovat. Byť tedy žalovaný výslovně nevypořádal vyjádření žalobce, materiálně se jeho argumentací zabýval a přezkoumatelně ji vypořádal.
43. Žalobce taktéž neuvedl žádné důvody, v čem mělo spočívat jeho zkrácení na právech, když nedošlo k vypořádání jeho vyjádření, navíc za situace, když v žalobě polemizuje s důvody napadeného rozhodnutí vycházející z jeho odvolacích důvodů, které jsou obsahově shodné s odůvodněním jeho vyjádření. Samotná rozsáhlost vyjádření (31 stran), na které poukazuje žalobce však nemůže být sama o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Pokud žalobce poukázal v replice na to, že žalovaný neuvedl, na jakých stranách konkrétně vypořádává jeho vyjádření, pak ani s touto výtkou se soud neztotožňuje. Stejně tak se soud neztotožňuje s námitkou, že žalovaný provedl rozbor vyjádření žalobce až ve vyjádření

k žalobě. „Vyjádření žalovaného totiž nemůže nahrazovat odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Krajský soud tedy přezkoumává správní rozhodnutí tak jak bylo vydáno a na jeho vlastnosti nemůže mít žádný vliv jakékoli vyjádření žalovaného během řízení před soudem. Žalovaný svým vyjádřením nemůže toto rozhodnutí jakkoli opravovat či doplňovat a pokud by tak přesto učinil, nemůže krajský soud takové doplňky při přezkumu zohledňovat. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 2 As 32/2007-51)“ Byť soud souhlasí s východiskem žalobce, že vyjádření k žalobě nemůže nahrazovat odůvodnění napadeného rozhodnutí, což potvrzuje i výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, soud nesouhlasí s tím, že by takovým případem byla i právě projednávaná věc. Pokud žalovaný poukáže na to, jak se vypořádal s tvrzenými námitkami žalobce, odkazem na napadené rozhodnutí, je pojmově vyloučeno, že by tímto nahrazoval odůvodnění správního rozhodnutí. Soud tedy na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že tato námitka není důvodná.

B. Rozpor ustanovení § 23a zák. č. 100/2001 Sb. se směrnicí EIA

44. Stran druhé žalobní námitky týkající se rozporu § 23a zák. č. 256/2016 Sb. se směrnicí EIA po novelizaci zákona o EIA č. 413/2021 Sb. žalobce ve své replice uvedl, že se touto nemusí soud již (podrobně) zabývat, a to s ohledem na nález Ústavního soudu ČR ze dne 20. 12. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 7/23.
45. Přestože žalobce na projednání tohoto žalobního bodu po zaslané replice netrval, považuje krajský soud za vhodné připomenout, že se obsahově shodnou námitkou zabývala již četná judikatura nejen správních soudů, ale i soudu Ústavního. Meritum žalobní námitky žalobce směřovalo do přezkoumání souladnosti § 23a odst. 3 zákona o EIA s ústavním pořádkem a Směrnicí EIA.
46. Krajský soud tuto námitku vypořádal již v rozsudku ze dne 20. 10. 2020, č. j. 38 A 6/2020-230. Soud tedy opakuje k této námitce, že ve věci vedené u podepsaného soudu pod sp. zn. 39 A 3/2018 podal zdejší soud k Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 23a zákona o EIA, o kterém Ústavní soud rozhodl nálezem ze dne 17. 7. 2019 pod sp. zn. Pl. ÚS 44/18, tak, že návrh zamítl, přičemž své závěry vymezil takto:

„Zvláštní postup podle § 23a zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, podle kterého nemusí u tzv. prioritních dopravních záměrů znovu proběhnout celý proces posuzování vlivů záměru na životní prostředí – Environmental Impact Assessment („EIA“), včetně aktivní účasti dotčené veřejnosti, za účelem vydání závazného stanoviska podle uvedeného zákona, nýbrž postačí existující souhlasné stanovisko podle předchozí právní úpravy při splnění dalších podmínek vymezených napadeným ustanovením, neporušuje dělbu moci, požadavek na obecnost zákona ani právo na příznivé životní prostředí podle čl. 35, příp. ani práva občanů podílet se na správě věcí veřejných podle čl. 21 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a v důsledku není v rozporu s ústavním pořádkem.

Napadené ustanovení splňuje kritérium obecnosti zákona; stanoví tři obecné podmínky jeho aplikace a naplnění podmínky čtvrté – vymezení konkrétních staveb – ponechává nařízení vlády. Napadenou právní úpravou není zasaženo do moci výkonné ani soudní; legislativa nestanovila

konkrétní prioritní dopravní záměry a příslušné orgány mohou posoudit naplnění zákonem obecně vymezených podmínek.

Ojedinelá, výjimečná a územně a časově podmíněná napadená právní úprava má vést k nezpomalení procesu realizace prioritních dopravních záměrů, které byly v době jejího přijetí ve fázi pokročilé připravenosti. Právo dotčené veřejnosti účastnit se posuzování vlivů záměru na životní prostředí není vyloučeno, neboť veřejnost měla možnost se účastnit tohoto postupu podle předchozí právní úpravy, dále se může účastnit navazujících řízení a může proti navazujícím správním úkonům brojit správní žalobou, kterou může v souladu s platnou právní úpravou napadat i podkladové závazné stanovisko k vlivům záměru na životní prostředí.

47. Těmito závěry je krajský soud i v projednávané věci vázán. Z uvedených závěrů vyplývá, že nemůže být důvodná námitka nezákonnosti prioritního stanoviska EIA, spočívající zejména v nemožnosti dotčené veřejnosti účastnit se nového projednání posuzování vlivů na životní prostředí.
48. V řízení, v rámci kterého soud přezkoumával rozhodnutí o změně územního rozhodnutí pro předmětnou stavbu, se krajský soud při posuzování námitek žalobce zaměřil na to, zda byly naplněny podmínky § 23a zákona o EIA, tedy zda
 - předmětný záměr se nachází na transevropské dopravní síti dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1315/2013 ze dne 11. 12. 2013
 - pro záměr bylo vydáno územní rozhodnutí
 - pro záměr bylo vydáno souhlasné stanovisko o hodnocení vlivů podle zákona č. 244/1992 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí
 - záměr je prioritním dopravním záměrem dle přílohy č. 1 a 2 dle nařízení vlády č. 283/2016 Sb.
 - žádost o stanovisko dle § 23a zákona o EIA byla podána do 31. 1. 2017.
49. Krajský soud přitom shledal naplnění všech uvedených podmínek. V nynějším řízení přitom není důvod se od těchto závěrů odchýlit.
50. Krajský soud se dále zabýval návrhem žalobce na předložení předběžné otázky k SDEU. Krajský soud předně uvádí, že není soudem poslední instance a proti jeho rozsudku je přípustný opravný prostředek; proto není jeho povinností předběžnou otázku podle článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie pokládat, a to ani v případě, kdy otázka platnosti či výkladu aktů přijatých orgány EU vskutku v průběhu řízení vyvstane. Nadto žalobce neuvedl nic, čím by přesvědčil krajský soud o potřebě či vhodnosti položení takové předběžné otázky. Soud při svých úvahách především vyšel ze závěrů prezentovaných v citovaném nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2019. Krajský soud neshledal ve směrnici EIA žádné povinnosti ukládané členským státům, se kterými by byl zákon č. 256/2016 Sb. v rozporu, přičemž při výkladu a aplikaci směrnice EIA nevyšly najevo pochybnosti, které by bylo nutné prověřit prostřednictvím předběžné otázky.
51. I ve vztahu k námitce protiústavnosti § 23a odst. 3 zákona o EIA žalobce ve své replice uvedl, že již není potřeba se jí zabývat. Krajský soud nicméně zdůrazňuje, že ve vztahu k této námitce postačí odkázat na závěry přijaté Ústavním soudem v jeho nálezu ze dne 20. 12.

2023, sp. zn. Pl ÚS 7/23. Sluší se připomenout, že pokud se týká legitimních cílů přezkoumávané právní úpravy, uvedl Ústavní soud, že „akceptuje tvrzení vlády, že cílem co nejrychlejšího dokončení prioritních dopravních staveb je v obecné rovině snížení negativních důsledků tranzitní silniční dopravy na zdraví obyvatel, zejména v městských aglomeracích enormně zatížených tranzitní dopravou, ochrana legitimního očekávání a ochrana práv účastníků řízení nabytých v dobré víře u již proběhlých řízení, jakož i rozvoj transevropské dopravní sítě, resp. plnění závazků České republiky vyplývajících z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1315/2013 o hlavních směrech Unie pro rozvoj transevropské dopravní sítě.

Stejně tak Ústavní soud akceptuje jako legitimní cíl napadené právní úpravy předcházení výkladovým rozporům v případě, že by okamžik, ke kterému má být závazné stanovisko vydané podle § 23a platné, výslovně do zákona doplněn nebyl. Doplnění procesní fáze, k níž se platnost stanoviska vztahuje, je bezesporu způsobilé přispět k právní jistotě, resp. k předcházení výkladovým rozporům. Již citovaná důvodová zpráva k tomu mj. uvádí "v odborných kruzích se objevují rozšířené (na první pohled snad logické, ale právně jakkoliv nepodložené) názory o tom, že platnost závazného stanoviska dle ust. § 9a Zákona [zde je platnost stanoviska též vázána k době vydání prvostupňového rozhodnutí - pozn. ÚS] je pro prioritní dopravní stavby aplikovatelná analogicky (analogia legis). Je tedy třeba tuto nejistotu odstranit věcným i logickým doplněním stávající právní úpravy, která lhůtu platnosti závazného stanoviska pro prioritní dopravní záměry fakticky neprodlouží ani nijak nezmění, ale pouze uvede do souladu s již platnou právní úpravou procesu posuzování vlivů na životní prostředí (EIA) jako celku tak, aby se odstranili případné pochybnosti a nejasnosti, kdy takový (tímto návrhem zákona předkládaný) postup odpovídá celkové koncepci Zákona". V tomto ohledu tak lze jako legitimní cíl napadené právní úpravy akceptovat hodnotu právní jistoty, neboť výslovné zakotvení procesní fáze, k níž má být stanovisko platné, vede k větší jistotě a předvídatelnosti, než dovozování této procesní fáze výkladem.

Ústavní soud tak shledal, že napadená právní úprava sleduje konkrétní legitimní cíle, a není tudíž pouze projevem libovůle, resp. výsledkem bezdůvodného (žádný legitimní cíl nesledujícího) zásahu do ústavně zaručených práv.“

52. Ústavní soud se dále zabýval racionalitou právní úpravy a dospěl k následujícím závěrům: „Klíčové v posuzované věci je, že napadená právní úprava sama o sobě bez dalšího neracionální důsledky nezpůsobuje, ty mohou být dány až plynutím času v konkrétním řízení. Tyto důsledky jsou vždy závislé na průběhu a zejména délce toho kterého řízení, typicky na počtu případných kasačních zásahů správních soudů, popř. Ústavního soudu, resp. obecně na časovém odstupu mezi vydáním podkladového rozhodnutí a vydáním druhostupňového rozhodnutí v navazujícím řízení. Je sice nutno souhlasit s návrhovatelem, že nelze možný negativní důsledek právní úpravy v podobě neaktuálnosti podkladového stanoviska vyloučit, zároveň jej však nelze automaticky presumovat pouze na základě znění napadeného ustanovení.

Návrhovatelem tvrzené riziko, že v některých situacích (resp. procesních konstelacích) může být podkladové stanovisko již sice zcela neaktuální, ale přesto stále právně relevantní, nemůže vést k závěru, že toto riziko je přítomno v každé situaci, resp. vždy bez zohlednění délky konkrétního

řízení, resp. konkrétních okolností věci. Jinak řečeno, je věcný rozdíl, pokud je o rozkladu rozhodováno např. ve stejný rok, kdy skončila platnost stanoviska (za podmínky jeho platnosti v okamžiku správního rozhodnutí v prvním stupni), nebo např. s odstupem deseti let.

Z uvedeného vyplývá, že nedostatkem přezkoumávané právní úpravy je spíše než její aktuální obsah chybějící záruka, že stanovisko vydané podle § 23a zákona o EIA nebude aplikovatelné nepřiměřeně dlouhou dobu. To však nezpůsobuje neústavnost přezkoumávaného ustanovení. Pokud by tato situace skutečně nastala a mohla vést ke konkrétnímu porušení veřejných subjektivních práv, bylo by možné ji namítat v navazujících správních řízeních (neboť proces EIA je vždy podkladem pro další navazující řízení). Otázku, zda je tento postup ideální a efektivní, nepřísluší Ústavnímu soudu zodpovídat, neboť v této souvislosti zjevně nezasahuje do ústavně zaručených práv.

Při vědomí si legitimních cílů, které zákonodárce sledoval změnou právní úpravy, resp. ještě dříve zakotvením celého § 23a do zákona o EIA, musel Ústavní soud posoudit, zda lze shora uvedenému riziku trvalé akceptace již zcela neaktuálního, a tedy věcně nepoužitelného stanoviska vydaného podle § 23a, předejít též jinak, než jen derogačním zásahem Ústavního soudu vůči napadené právní úpravě.

Obecně platí, že správní soudy mohou při přezkumu správních rozhodnutí zrušit jak rozhodnutí odvolacího (rozkladového) orgánu, tak rozhodnutí orgánu prvního stupně (srov. § 78 odst. 3 soudního řádu správního). Při zrušení prvostupňového správního rozhodnutí by při novém rozhodování již nebylo možno podkladové stanovisko, jehož platnost mezitím vypršela, opětovně použít. Právní řád tedy obsahuje pojistku bránící hypotetickému riziku, že by správní orgány a potažmo též správní soudy byly nuceny "donekonečna" akceptovat podkladové stanovisko vydané podle § 23a, které by však již bylo z materiálního pohledu zcela nepoužitelné z důvodu plynutí času. Důsledkem napadené právní úpravy tak není automatické pojmání podkladového stanoviska vydaného podle § 23a jakožto jednou pro vždy ("na neurčito") platného, resp. relevantního.

Zároveň Ústavní soud tak jako ve věci Pl. ÚS 44/18 zohlednil, že napadené ustanovení je součástí právní úpravy zcela specifické, dočasné (platné do 31. 12. 2023) a věcně úzce zaměřené (prioritní dopravní stavby tvořící páteřní evropskou dopravní síť), jejíž cíle byly shora rekapitulovány a Ústavním soudem v nálezu Pl. ÚS 44/18 shledány jako legitimní a cesta k jejich dosažení jako racionální. Zrušení napadené právní úpravy by však automaticky znemožnilo naplnit účel celého § 23a (ve vztahu k některým stavbám, resp. řízením), ačkoli není postaveno na jisto, že by v každém jednotlivém "dobíhajícím" řízení mohl zájem na ochraně čl. 35 odst. 1 Listiny převážit nad ochranou sledovaných legitimních cílů.

Ústavní soud si je vědom, že specifická a již ústavně akceptovatelná (Pl. ÚS 44/18) výjimka ze standardního procesu EIA zakotvená v § 23a by neměla být neúměrně "prolongována" tak, aby byl v konkrétním řízení zcela popřen smysl a účel podkladových stanovisek vydaných podle § 23a. Zároveň však Ústavní soud neshledal, že by samotná napadená právní úprava k těmto důsledkům vždy bez dalšího vedla, a proto k její derogaci nepřistoupil.

53. Lze tedy bez dalšího uzavřít, že uvedená námitka žalobce není důvodná.

C. Neuložení dvou nových požadavků do koordinovaného závazného stanoviska MM Přerova a nezahrnutí jednoho uloženého požadavku a změny jiného uloženého požadavku do rozhodnutí žalovaného

54. Dále žalobce brojí proti neuložení dvou nových požadavků týkajících se koordinovaného závazného stanoviska, a to buď do koordinovaného závazného stanoviska MM Přerova ze dne 26. 10. 2020, přestože to KÚOK zamítl svým stanoviskem ze dne 11. 1. 2022, nebo přímo do napadeného rozhodnutí. Zároveň žalobce namítá, že žalovaný nezahrnul jeden uložený požadavek a změnu jiného požadavku do rozhodnutí žalovaného.
55. Krajský soud musí předně odmítnout námitku žalobce, že žalovaný pochybil, když do rozhodnutí nezahrnul všech 6 požadavků ke zmírnění zásahu do krajinného rázu z koordinovaného závazného stanoviska Magistrátu města Přerova. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí této otázce věnoval na str. 14-15 a 24-25, přičemž odkázal na závěry přezkumného závazného stanoviska KUOK z 11. 1. 2022. To na str. 8-9 uvádí, že *„Prvních pět podmínek stanovuje upřesňující parametry, které je nezbytné dodržet při realizaci stavby v souladu s vydaným závazným stanoviskem, a byly plně převzaty do stavebního povolení. V šestém bodě se nejedná o stanovenou podmínku, ale o upřesnění ze strany orgánu ochrany přírody, že stanovené podmínky jsou formulovány pro dotčené a nově umístěné objekty změnou územního rozhodnutí Městského úřadu Přerov č. 32/2006, č. j.: SÚ-3229/2005 – Kl ze dne 03. 03. 2006, vydanou Magistrátem města Olomouce dne 19. 11. 2019 pod č. j.: SMOL/240886/2019/OS/US/Sem. Doslovné převzetí této podmínky do stavebního povolení proto nebylo třeba.“* KUOK se pak v rámci vypořádání námitek v rámci podaného rozkladu odkázal právě na výše uvedenou citaci. Vzhledem k tomu, že ze samotného závazného stanoviska vyplývá, že šestý bod tedy není podmínkou, ale jedná se o upřesnění ze strany orgánu ochrany přírody, že stanovené podmínky jsou formulovány pro dotčené a nově umístěné objekty změnou územního rozhodnutí, krajský soud souhlasí se žalovaným, že nebylo třeba doslovného převzetí tohoto bodu.
56. Ve vztahu k podmínce č. 9 koordinovaného závazného stanoviska soud ze správního spisu ověřil, že předmětná podmínka byla přezkumným závazným stanoviskem KUOK změněna tak, že KUOK vyjádřil se stavbou souhlas, a to bez dalších podmínek, což připomněl i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Byť tedy lze připustit, že by bylo vhodné předmětnou podmínku vypustit jako bezpředmětnou, skutečnost, že se tak nestalo, nepůsobí nezákonnost napadeného rozhodnutí. Ani žalobce ostatně netvrdí, jak by její nevypuštění zasáhlo do jeho práv.
57. Dále se soud zabýval námitkou žalobce týkající se neuložení dvou nových požadavků týkajících se zmiňovaného koordinovaného závazného stanoviska. Žalobce navrhl dva nové požadavky ve svém doplněném odvolání ze dne 15. 11. 2021, které se týkaly zmírnění zásahu do krajinného rázu. Konkrétně šlo o tyto požadavky: (1) *„Použité vhodné druhy dřevin budou vysázeny tak, že vytvoří nepravidelné shluky, přičemž mezi dřevinami bude vysázena místně původní tzv. motýlí směs ke zvýšení biodiverzity.“* (2) *„Vhodné dřeviny a traviny budou vysázeny do zprovoznění dálnice, přičemž během následujících 5 let bude zajištěna zvýšená péče o tyto dřeviny a traviny, tzn. při poškození či uhynutí dojde obratem k nové výsadbě.“*

58. KUOK tyto požadavky odmítl s odůvodněním, že projekt vegetačních úprav není stavebním objektem, přičemž bude součástí správního řízení o kácení mimolesních dřevin ve smyslu § 8 a § 9 zák. č. 114/1992 Sb. Stejně tak zamítl návrh požadavku na vysázení nepravidelných shluků dřevin, neboť toto náleží řízení o kácení mimolesních dřevin. V neposlední řadě byl zamítnut i návrh požadavku o vysázení nových dřevin do zprovoznění dálnice, neboť jde o nadbytečné opatření za situace, kdy všechny požadavky musejí být splněny do kolaudace a zprovoznění stavby.
59. S tímto vypořádáním však žalobce nesouhlasil.
60. Podle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody, *ke kácení dřevin je nezbytné povolení orgánu ochrany přírody, není-li dále stanoveno jinak. Povolení lze vydat ze závažných důvodů po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. Povolení ke kácení dřevin na silničních pozemcích může orgán ochrany přírody vydat jen po dohodě se silničním správním úřadem.*
61. Podle § 8 odst. 6 zákona o ochraně přírody, *ke kácení dřevin pro účely stavebního záměru povolovaného v územním řízení, v územním řízení s posouzením vlivů na životní prostředí, ve společném územním a stavebním řízení nebo společném územním a stavebním řízení s posouzením vlivů na životní prostředí je nezbytné závazné stanovisko orgánu ochrany přírody. Toto závazné stanovisko vydává orgán ochrany přírody příslušný k povolení kácení dřevin. Povolení kácení dřevin, včetně uložení přiměřené náhradní výsadby, je-li v závazném stanovisku orgánu ochrany přírody stanovena, vydává stavební úřad a je součástí výrokové části rozhodnutí v územním řízení, v územním řízení s posouzením vlivů na životní prostředí, ve společném územním a stavebním řízení nebo společném územním a stavebním řízení s posouzením vlivů na životní prostředí. Odstavce 1 až 5 a § 9 se použijí pro kácení dřevin pro účely stavebního záměru povolovaného v řízeních podle věty první obdobně.*
62. Podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně přírody, *orgán ochrany přírody může ve svém rozhodnutí o povolení kácení dřevin uložit žadateli přiměřenou náhradní výsadbu ke kompenzaci ekologické újmy vzniklé pokácením dřevin. Současně může uložit následnou péči o dřeviny po nezbytně nutnou dobu, nejvýše však na dobu pěti let.*
63. Krajský soud v první řadě souhlasí s žalovaným, že SO 801 Vegetační úpravy nebyl předmětem žádosti o stavební povolení a z tohoto titulu není součástí správního spisu, neboť vegetační úpravy nejsou samy o sobě stavbou a nepodléhají řízení podle stavebního zákona.
64. Žalovaný zcela správně poukázal na řízení o povolení kácení dřevin, když součástí tohoto řízení je v návaznosti na koordinované stanovisko příslušného orgánu ochrany přírody posouzení vegetačních úprav jako součástí náhradní výsadby za pokácené dřeviny. Toto řízení je vedené Magistrátem města Přerova pod sp. zn. MMPř/136993/STAV/ZP/Tes, na což poukázal v přezkumném stanovisku KUOK, shodně s tím, že tohoto řízení se účastní i žalobce.
65. Krajský soud považuje tvrzení žalobce, že SO 801 nijak nesouvisí s náhradní výsadbou v uvedených souvislostech jako zcela mimoběžné, když nejenže opak vychází z platné právní úpravy, ale žalobce má možnost aktivně participovat v řízení o povolení kácení

mimolesních dřevin, jehož součástí je také rozhodování o náhradní výsadbě, přičemž mezi podklady byla mj. dokumentace SO 801.

66. Za uvedené situace nelze považovat žalobní námitky za důvodné, neboť správní orgány obou stupňů, shodně jako příslušné orgány při vydávání, resp. přezkumu závazných stanovisek, postupovaly zcela v souladu se zákonem. Nadto je zcela zjevné, že žalobce ve vztahu k SO 801 a SO 804 nemohl být *v nyní přezkoumávaném řízení* nijak dotčen na svých právech.
67. I tento soubor žalobních námitek žalobce není důvodný.

D. Neuložení dvou nových požadavků do závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Olomouckého kraje ze dne 24. 4. 2017, č. j. KHSOC/06978/2017/PR/HOK, ve znění ze dne 26. 10. 2020, č. j. KHSOC/40563/2020/PR/HOK, navzdory výsledku jeho přezkumu stanoviskem Ministerstva zdravotnictví ze dne 3. 2. 2023, č. j. MZDR 37795/2022-5/OVZ a ani přímo do rozhodnutí žalovaného a nezahrnutí dvou již uložených požadavků do rozhodnutí žalovaného

68. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se nezahrnutí dvou požadavků ve stanovisku KHS týkajících se pitné vody. Žalobce totiž nesouhlasil s tím, že žalovaný nepřevzal požadavky č. 2 a 3 KHS týkající se pitné vody do svého rozhodnutí, postupoval tak v rozporu s § 149 odst. 1 správního řádu.
69. Jak krajský soud ověřil ze správního spisu, namítané požadavky, jež nebyly zahrnuty do prvostupňového rozhodnutí ani napadeného rozhodnutí, se týkaly vodovodních potrubí a ostatních výrobků, které budou v přímém styku s pitnou vodou (požadavek č. 2 závazného stanoviska KHS). V případě požadavku č. 3, tj. požadavek protokolu s rozbořem pitné vody z nově vybudovaných přeložek, se i tento požadavek váže výlučně na přeložky vodovodů. Napadeným rozhodnutím však nebyly povoleny žádné přeložky vodovodů, ani jiných staveb, jež by souvisely s pitnou vodou. Žalovaný se v tomto odvolával na potvrzující závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví č. j. MZDR 37795/2022-5/OVZ ze dne 3. 2. 2023, ve kterém se uvádí: „Co se týče problematiky pitných vod, podmínky č. 1 a č. 4 závazného stanoviska KÚ zapracovány do rozhodnutí č. j. KUOK 98365/2021 ze dne 30. 9. 2021 (bod 25, str. 10 rozhodnutí). Citované rozhodnutí se nevztahuje na žádné přeložky vodovodů, proto zde nebyly převzaty podmínky č. 2, 3 závazného stanoviska.“
70. Pokud se týče námitek žalobce o nezahrnutí požadavků závazného stanoviska do rozhodnutí správních orgánů, ztotožňuje se krajský soud s postupem správního orgánu prvního stupně i žalovaného s důrazem na to, že za situace, kdy se stavební povolení netýká stavebních objektů přeložek vodovodů či jiných staveb souvisejících s pitnou vodou, přičemž na žádný z nich nelze vztáhnout podmínky závazného stanoviska týkající se vodního zákona, nepochybily správní orgány, pokud do prvostupňového, potažmo napadeného rozhodnutí předmětné podmínky nezahrnuly. Ani žalobce netvrdil v žalobě, že by se řešené stavební objekty týkaly pitné vody. Jeho argumentace směřovala tak, že žalovaný měl převzít kompletně uložené požadavky.
71. Nepříléhavé pak soud považuje odkazy žalobce na judikaturu správních soudů. Lze nepochybně souhlasit se žalobcem, že není na volném uvážení správního orgánu, aby si

libovolně selektoval podmínky uložené dotčeným orgánem v závazném stanovisku, které se správnímu orgánu nehodí, nebo s nimiž nesouhlasí. To by odporovalo samotné logice závazných stanovisek a došlo by tak k naprostému pojmovému vyprázdnění. V právě projednávané věci se však situace liší, neboť závazné stanovisko v rámci obou neuložených podmínek se vůbec nevztahuje na stavební objekty, které byly povoleny prvostupňovým rozhodnutím a následně potvrzeny napadeným rozhodnutím, což potvrdilo i výše citované závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví č. j. MZDR 37795/2022-5/OVZ ze dne 3. 2. 2023. Za takové situace by jejich zahrnutí do prvostupňového rozhodnutí bylo čirým formalismem, neboť takto uložené podmínky by byly fakticky obsoletní. Nelze odhlížet, že je v obecném zájmu, aby správní rozhodnutí byla co možná nejstručnější.

72. Byť totiž předmětné stanovisko bylo prvostupňovým orgánem zahrnuto jako podklad pro řízení o povolení stavby, i zde krajský soud připomíná, že tato skutečnost sama o sobě neznamená, že předmětné stanovisko bylo (v celém jeho rozsahu) podmiňujícím aktem pro přezkoumávané stavební povolení. Pokud bylo předmětné závazné stanovisko vydáno pro účely celé stavby dálnice 0136.
73. Krajský soud tak uzavírá, že posuzováno rozsahem a obsahem žalobních námitek žalovaný ani prvostupňový správní orgán nepochybil ve svém postupu při implementaci jednotlivých podmínek a požadavků na stavbu, přičemž svůj postup i ve vztahu k námitkám žalobce byl dostatečně odůvodněný.
74. Co se týče namítaného nezahrnutí dvou nových požadavků do závazného stanoviska KHS navržených žalobcem, soud připomíná, že žalobce navrhl uložení 2 nových požadavků stran monitoringu hluku. *„Během výstavby bude plněn harmonogram pravidelného měření intenzit hluku cca 2x ročně v denní a v noční době, a to v blízkosti obytné zástavby; v případě překročení hlukových norem budou v nejkratším čase provedena protihluková opatření.“* *„Z hlediska relevantnosti hlukových údajů je první měření intenzit hluku nutno provést nejdříve 6 měsíců a nejpozději do dvou let po zprovoznění stavby ve zkušebním období, neboť dojde ke stabilizaci dopravních intenzit průjezdnosti. V případě prodlužování zkušebního provozu o další roky budou měření intenzit hluku prováděny minimálně dvakrát ročně.“*
75. Žalovaný odkazem na potvrzující závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 2. 3. 2023, č. j. MZDR 37795/2022-5/OVZ, uvedl, že požadavek žalobce na uložení požadavku provádění monitoringu hluku 2x ročně není z odborného hlediska relevantní a vypovídající. Naopak z potvrzujícího závazného stanoviska vyplývá, že měření bude možno provádět s ohledem na konkrétní situaci častěji, než navrhoval žalobce. K požadavku na měření intenzit hluku ve zkušebním období žalovaný uvedl, že tento lze povolit jen na základě souhlasného stanoviska KHS, která může upravit délku zkušebního provozu či podmínky pro provedení zkušebního provozu. Zároveň ve vztahu k druhému navrženému požadavku Ministerstvo zdravotnictví připomnělo, že monitoring hluku bude v rámci zkušebního provozu prováděn nejméně po dobu 6 měsíců, která se z odborného hlediska jeví jako dostačující a v tomto případě odůvodnitelná pro tzv. usazení provozu na předmětném úseku dálnice. V případě, že by limity hluku nebyly plněny, nebude možné stavbu zkolaudovat bez přijetí dodatečných hlukových opatření.

76. Na úvod soud uvádí, že lze souhlasit s žalobcem potud, pokud se dovolává toho, že správní orgány mají povinnost řádně a přezkoumatelně odůvodnit, z jakých důvodů uloží, či neuloží, jím navrhované požadavky na výstavbu. Na druhé straně je důležité zdůraznit, že správní orgány nejsou povinny přejímat požadavky odvolatele, resp. účastníků řízení, do výroků svých rozhodnutí.
77. Soud shledal, že žalovaný dostatečně odůvodnil, z jakého důvodu žalobci nevyhověl a žalobce na tuto argumentaci nijak konkrétně nereagoval. Žalobce nad rámec tvrzení, že by byly návrhy žalobce na doplnění požadavků měření intenzity „realizovatelné a uskutečnitelné“ neuvádí, jakým způsobem by jejich nezohlednění, byť jen potenciálně, mohlo zasáhnout do jím hájených práv životního prostředí. Navíc, jak vyplývá z tvrzení žalobce, ten vztahuje měření hluku primárně k celému tělesu dálnice, přičemž krajský soud připomíná, že napadeným rozhodnutím byla povolena stavba pouze 4 s ní souvisejících staveb, a to např. i protihluková stěna (SO 705). Žalobce přitom nijak svá tvrzení nevztahuje k těmto 4 stavebním objektům.

78. Z těchto důvodů neshledal soud ani tuto část žalobní argumentace důvodnou.

E) Absence aktuální rozptylové studie a studie o posouzení vlivu imisí na veřejné zdraví; nezákonnost rozhodnutí ve vztahu k přezkumu stanoviska EIA ze dne 30. 11. 2016 a nezahrnutí osmi již uložených požadavků do rozhodnutí žalovaného

79. Podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), ve znění účinném do 30. 6. 2017, *ministerstvo vydává závazné stanovisko k umístění stavby pozemní komunikace v zastavěném území obce o předpokládané intenzitě dopravního proudu 15 tisíc a více vozidel za 24 hodin v návrhovém období nejméně 10 let.*
80. Z § 11 odst. 9 zákona o ochraně ovzduší ve znění účinném do 30. 6. 2017 přitom vyplývá, že k řízení o vydání závazného stanoviska musí žadatel předložit rozptylovou studii.
81. Z citovaných ustanovení vyplývá, že rozptylová studie je povinným podkladem v řízení o vydání závazného stanoviska podle zákona o ochraně ovzduší (v dané věci se jedná o závazné stanovisko ze dne 6. 1. 2017), které je podmiňujícím závazným stanoviskem v řízení o umístění stavby pozemní komunikace – v projednávané věci dálnice.
82. Je tedy zřejmé, že také námitky účastníků, včetně dotčené veřejnosti, mohou být zohledňovány v řízení o umístění dálnice, nikoli v řízení o povolení její stavby.
83. Podle § 114 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen „starý stavební zákon“) *účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Osoba, která je účastníkem řízení podle zvláštního právního předpisu, může ve stavebním řízení uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují rozsah uvedený ve větě první a druhé, se nepřiblíží.*

84. Podle § 114 odst. 2 starého stavebního zákona, *k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování územně plánovací dokumentace nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, se nepřihlíží.*
85. Z uvedeného je tedy nutné předně učinit závěr, že námitky žalobce, směřující proti rozptylové studii a v návaznosti na to proti závaznému stanovisku EIA, mohly a měly být uplatněny v řízení o umístění stavby. Uplatňoval-li žalobce tyto námitky v řízení o povolení stavby, je třeba uzavřít, že tyto nejsou přípustné a nemělo k nim být ani přihlíženo.
86. Jak je soudu známo z úřední činnosti, žalobce v řízení o změně umístění předmětné stavby obsáhle své námitky vůči rozptylové studii, potažmo vůči závaznému stanovisku EIA, uplatňoval v řízení před správními orgány a opakovaně také v řízení před správními soudy v rámci přezkumu rozhodnutí o změně umístění stavby.
87. Lze připomenout, že v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 7. 2022, č. j. 38 A 4/2021-216, kterým byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí o jeho odvolání ve věci změny umístění předmětné stavby, krajský soud dospěl k závěru, že předmětem přezkoumávaného řízení byla *změna* územního rozhodnutí, jejímž obsahem není jakákoli změna trasy tělesa dálnice D1, pouze některé dílčí změny (zejména změna MÚK) na předmětném úseku D 0136. Podstatné přitom bylo, že otázkou požadavku na zpracování rozptylové studie se přezkoumatelným způsobem zabývalo stanovisko EIA z 30. 11. 2016, resp. 20. 4. 2020, potažmo z 30. 12. 2020. Jak vyplývalo z obsahu spisového materiálu, posouzení vlivů imisí na veřejné zdraví bylo podkladem závazného stanoviska EIA z 30. 11. 2016, vydaného ve smyslu § 23a zákona o EIA. Z obsahu posouzení vyplynulo, že v úvahu při zpracování studie byly brány přírůstky dopravních intenzit s výhledovou intenzitou dopravy pro rok 2040. Přestože tedy byla studie zpracována v roce 2016, její hodnocení (výpočet emisí) bylo provedeno pro rok 2040. Krajský soud tak považoval předmětné posouzení za aktuální. Nadto, z předmětného posouzení také vyplynulo, že realizací záměru dojde ke snížení expozice obyvatel centra Přerova, odkud řešený úsek dálnice D1 tranzitní dopravu významně odkloní.
88. Pokud v rámci citovaného soudního řízení žalobce namítal nutnost nové studie s ohledem na zpřísnění limitů pro částice PM_{2,5} od 1. 1. 2020, poukázal krajský soud především na to, že z posouzení vlivů imisí z roku 2016 jako podkladu pro stanovisko EIA vyplynulo, že při výpočtu jednotlivých hodnot vycházelo posouzení ze směrnicevých hodnot pro částice PM_{2,5} stanovených WHO, která počítá se směrnicevou hodnotou pro roční průměr suspendovaných částic PM_{2,5} na úrovni 10 mikrogramů/m³.
89. Z přílohy č. 1 k zákonu č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší přitom vyplynulo, že do 31. 12. 2019 byl stanoven pro roční průměr suspendovaných částic PM_{2,5} limit 25 mikrogramů/m³ a od 1. 1. 2020 limit 20 mikrogramů/m³. Jestliže tedy posouzení vlivů imisí na veřejné zdraví zpracované v roce 2016 vycházelo z hodnot nižších, tedy ještě přísnějších, než jsou stanoveny zákonem od roku 2020, nemůže být námitka žalobců stran zpracování nové studie z důvodu zpřísnění limitů důvodná.

90. Krajský soud tak v tehdejší řízení učinil jednoznačný závěr, že ve vztahu k posouzení vlivů imisí na veřejné zdraví ob stojí závazné stanovisko EIA jako podklad tehdy napadeného rozhodnutí.
91. Tyto závěry byly shledány jako správné také v následném řízení o kasační stížnosti žalobce proti citovanému rozsudku. NSS v rozsudku ze dne 12. 12. 2022, č. j. 10 As 236/2022-82 přisvědčil ŘSD v tom, že požadavek žalobce na zpracování nové rozptylové studie nesměřuje primárně proti změně závazného stanoviska EIA ze dne 30. 11. 2016 ve znění potvrzujícího stanoviska ministra životního prostředí ze dne 30. 12. 2020, ale proti závaznému stanovisku o ovzduší ze dne 6. 1. 2017, kterým Ministerstvo životního prostředí souhlasilo podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně ovzduší s umístěním stavby pozemní komunikace v zastavěném území.
92. NSS konstatoval, že shora přednesené závěry krajského soudu mají oporu ve spisové dokumentaci a nelze než souhlasit s důvody, na základě nichž dovodil, že závazné stanovisko EIA ve vztahu k posouzení vlivu imisí na veřejné zdraví ob stojí jako podklad žalobou napadeného rozhodnutí.
93. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitku směřující proti rozptylové studii a v návaznosti na to proti závaznému stanovisku EIA shledal jako nedůvodnou předně proto, že nemá v řízení o povolení stavby své místo. I v případě opaku by však nebylo možné přisvědčit žalobcově argumentaci. Otázka aktuálnosti rozptylové studie již byla správními soudy vyřešena a v nynějším řízení není jakýkoli prostor pro polemiku s již dříve vyslovenými závěry, na kterých krajský soud i nadále setrvává a nemá jakýkoli důvod se od nich odchýlit.
94. Žalobce brojil ještě proti nezahrnutí 8 požadavků pro fázi přípravy stanoviska EIA do podmínky č. 27, přičemž tento postup považoval za rozporný s § 149 odst. 1 správního řádu, jakož i § 2 odst. 4 ve vztahu k § 3 správního řádu.
95. Jak soud ověřil ze správního spisu, Ministerstvo životního prostředí ve svém souhlasném závazném stanovisku ze dne 30. 11. 2016, č. j. 63946/ENV/16, stanovilo celkem 16 požadavků ke stavebnímu záměru „D1 0136 Říkovice – Přerov“. Na tomto místě soud připomíná, že závazné stanovisko obsahovalo 3 kategorie požadavků – pro fázi přípravy celkem 6 požadavků, pro fázi výstavby celkem 8 požadavků a pro fázi provozu celkem 2 požadavky. Ministr životního prostředí v návaznosti na rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 10. 2020, č. j. 38 A 6/2020-230 závazným stanoviskem ze dne 30. 12. 2020, č. j. MZP/2020/430/981, doplnil 2 požadavky pro fázi přípravy.
96. K tomu krajský soud uvádí, že z žalobních tvrzení nevyplývá, jakým způsobem zasáhlo nezahrnutí 8 zmíněných požadavků pro fázi přípravy do žalobcem hájených práv. Nelze souhlasit s žalobcem, že by nebylo zřejmé, z jakého důvodu mělo dojít k nezahrnutí požadavků pro fázi přípravy. Tímto nezahrnutím se zabývalo již prvostupňové rozhodnutí na str. 37 připomínkou, že opatření pro fázi přípravy byla ve formě zmíněných požadavků již součástí vydaného územního rozhodnutí, resp. změny územního rozhodnutí. Žalobce přitom žádným způsobem netvrdí, z jakého důvodu by bylo nezbytné zahrnout tento

soubor požadavků i pro stavební povolení. Naopak jeho argumentace směřuje toliko proti formálnímu postupu nepřevzetí všech stanovených požadavků. Jak však bylo vysvětleno již výše v tomto rozsudku, není nezbytné převzít veškeré požadavky závazných stanovisek do rozhodnutí správního orgánu. Pokud ani žalobce neuvádí, z jakého důvodu měly být tyto požadavky převzaty, bylo by zcela formalistické lpět na otrockém přebírání všech podmínek, které jsou bez vlivu na dané rozhodnutí správního orgánu, zvláště za situace, kdy tyto požadavky byly zahrnuty do územního rozhodnutí. Z těchto důvodů je i tato námitka nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

97. Jelikož krajský soud neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
98. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly.
99. O nákladech řízení osob zúčastněných na řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Ostravě 9. května 2024

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu